

Titlu original (ro.): Frumusețe înșelătoare

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale**  
**MOINES, ANNA**

**Frumusețe înșelătoare** / Anna Moines

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-492-7

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „EL și EA “

ANNA MOINES

# *Frumusețe înșelătoare*

Editura și Tipografia  
**ALCRIS**

**Ultimele apariții ale colecției  
"EL și EA":**

|      |                  |                                  |
|------|------------------|----------------------------------|
| 1121 | Rosemary Carter  | -Dacă întorci spatele trecutului |
| 1122 | Rachel Elliot    | -Fantezia iubirii                |
| 1123 | Flora Kidd       | -Sebastian și Aurore             |
| 1124 | Norma Weston     | -Logodnicul altei femei          |
| 1125 | B.J. James       | -Pasărea paradisului             |
| 1126 | Eugenia Riley    | -Încăpățânata Cenușăreasă        |
| 1127 | Ginna Gray       | -Promisiunea                     |
| 1128 | Charlotte Lamb   | -O dragoste imposibilă           |
| 1129 | Mona Tyson       | -Inimi rănite                    |
| 1130 | Christine Orban  | -Cântec de dragoste              |
| 1131 | Melodie Adams    | -O iubire ca-n povești           |
| 1132 | Sandy Keene      | -Teama de necunoscut             |
| 1133 | Laura Resnick    | -Nopti fermecate la tropice      |
| 1134 | Elizabeth Renier | -La bine și la rău               |
| 1135 | Christa Merlin   | -Situatii de compromis           |
| 1136 | Sophie Weston    | -Salvându-l pe diavol            |
| 1137 | Mary Meredith    | -Inima nu cere voie              |
| 1138 | Flora Kidd       | -Pași pe nisip                   |
| 1139 | Rhoda Chips      | -Legătură temporară              |
| 1140 | Anna Moines      | -Propunerea prietenului          |
| 1141 | Sally Wentworth  | -Voiajul                         |
| 1142 | Alicia Thompson  | -Alegerea îmi aparține           |
| 1143 | Rebecca Taylor   | -Viața ca un roman               |
| 1144 | Anna Moines      | -Printesa nordului rece          |
| 1145 | Susanne McCarthy | -Când diavolul își bagă coada    |
| 1146 | Nancy Fraser     | -Balsam pentru o inimă rănită    |
| 1147 | Mary Burchell    | -Casa cu arini                   |
| 1148 | Mary Adler       | -Aroganța marchizului            |
| 1149 | Laura Brid       | -Iubitul din copilărie           |

## Capitolul 1

Vara intra încet-încet în viața de zi cu zi. Soarele ardea din ce în ce mai puternic și căldura lui era plăcută.

Maria grăbi pasul pentru a prinde autobuzul ce se zărea în capul străzii și ultimii douăzeci-treizeci de metri îi făcu alergând, sosind în stație concomitent cu puternica mașină.

Simțea că transpirația îi inunda fața și scoțându-și batista începu a se șterge. Trebuia să nu întârzie la școală, mai ales că erau ultimele zile ale ei ca elev. Era una din acele eleve pregătită tot timpul. Invidiată de unii și ocolită de cei cu puține înclinații spre învățătură. An de an premiată, lăudată și iubită de profesori.

Aștepta examenul de bacalaureat, dar pregătirea pentru facultate era primordială. De doi ani se pregătea pentru marele examen al vieții. Așa considera ea admiterea la facultate. I se spusese că putea reuși la orice facultate, dar ea alesese de aproape doi ani ce dorea să urmeze.

De mică se juca de-a doctorul și aproape toată copilăria i s-a

spus „doctorița”.

După începerea școlii a dispărut și supranumele ce ani de zile se confundase cu Maria.

Avea să reapară în penultimul an de liceu când într-o pauză la școală „doctorița” și-a făcut reîntrarea în gândurile ei. Poate nu s-ar fi întâmplat dacă nu era nevoită să ajute un coleg ce din cauza unei întâmplări nefericite se dezechilibra și căzând, s-a atins cu capul de un calorifer și un fir de sânge se zări între capul lui și pardoseala culoarului.

Era în apropiere când s-a întâmplat accidentul și văzând agitația colegilor care voiau să-l ducă la cabinet i-a oprit.

– Nu trebuie să-l zdruncinați. Chemați repede doctorul și lăsați-mă cu el.

În timp ce un coleg o zbughi spre cabinetul doctorului, ea se aplecă și cu grijă se apropie de cel căzut. Nu era conștient și căută să afle cauza firului de sânge. Încet îi întoarse capul și mâna i se înroși de sânge. Simțindu-se atins începu să-și revină.

Sosirea doctoriței cabinetului i-a ușurat sarcina Mariei. Aceasta îl examinează și-i spuse că făcuse bine că nu l-a mișcat.

– Ajutați-mă să-l duc la cabinet, le ceru doctorița. Încet să nu-l zdruncinați. Maria îi urmă și după o jumătate de oră ieșea din cabinetul medical bucuroasă că totul s-a terminat cu bine.

– Ai fi bună de doctoriță, îi spuse medicul cabinetului. Ai sânge rece, nu te-ai pierdut și astea sunt lucruri necesare în această nobilă meserie.

Părăsise cabinetul cu Robert, colegul ei de an de la o clasă paralelă. Acesta parcă avea un turban pe cap din cauza feșelor ce-i pro-

tejau urâta rană provocată de căderea lui.

S-au despărțit în fața clasei ei și deoarece ora începuse de mult nu a vrut să lipsească și a intrat. Explicându-i profesoarei de ce intră așa târziu a fost poftită să rămână pentru ultimul sfert de oră al lecției.

Întâmplarea aceasta a redescoperit vechea ei pasiune pentru meseria atât de îndrăgită în copilărie.

Au urmat zile și săptămâni de gânduri și toate o duceau la același rezultat. Faptul de a se lupta cu suferințele oamenilor o apropiase de meseria dorită.

Acum avea un singur gând: să se facă doctoriță și când împărtăși părinților dorința ei, aceștia deveniseră puțin dezamăgiți.

– De ce Maria? Este o meserie frumoasă, dar este foarte grea. Veai avea de învățat ani mulți, sau chiar toată viața. Asta dacă vrei să fii un medic cunoscut și nu unul din cei mulți care umplu cabinetele medicale.

– Dar îmi place, le spuse ea părinților în una din multele lor discuții. Și desigur, nu vreau să fiu unul din acei mulți medici din cabinetele pe care le-ai pomenit.

– Sunt sigur, fata mea și nu mă îndoiesc de capacitatea ta, îi spuse tatăl. An de an ai dovedit de ce ești în stare, dar reușita este totdeauna însoțită de multe pierderi, în special afective. Bărbații greu acceptă o soție medic. Nu este vorba de medicul de cabinet ci de medicul exponențial.

– Așa o fi, dar nu vreau să renunț la opțiunea mea.

– Noi îți vom da tot concursul, iar mai departe să lăsăm destinația să decidă.

-- La câteva zile de la întâmplarea de pe culoarul școlii, într-o pauză a fost căutată de Robert, victima accidentului. Ieșind pe culoar a dat cu ochii de el care-i înmână un trandafir.

– Mulțumesc, spuse Maria, dar nu mă așteptam să te mai văd.

– De ce? Voiam să-ți mulțumesc pentru ce ai făcut. Altfel cine știe ce se putea întâmpla. Ai auzit-o pe doctoriță!

– Da, dar poate nu se întâmpla nimic.

– Prevederea este mai bună decât orice.

Așa a intrat în viața Mariei Robert. Zilnic venea de două-trei ori la clasa ei și începuse să i se spună „iubițelul Mariei”.

Erau nedespărțiți, rare fiind zilele când nu se vedeau. Deveniseră așa de apropiați de parcă se cunoșteau de ani și nu doar de câteva luni.

Maria începuse pregătirile pentru facultate cu un profesor ce-i apreciasse aplicarea spre studiu.

– Nu am avut pe nimeni așa de studios, de dornic de a ști cât mai mult.

Robert era opusul ei. Se baza mai mult pe mintea sclipitoare decât pe muncă. Încă nu știa încotro se va îndrepta, dar se baza prea mult pe afacerile tatălui care-i luaseră mințile, îi spusese Maria.

– Dar tu ce știi decât să înveți, îi zicea el.

– Asta îți dă o calificare pe care te poți baza în viitor, replică ea.

– Da, dar fără bani mulți ești un nimeni, nu se lăasă el.

– Așa ca majoritatea oamenilor care trăiesc dintr-un salariu sau două. Ce, ei sunt nimeni?

– Eu așa zic.

Astfel de discuții nu-i făceau plăcere și de cele mai multe ori le evita.

Vacanța de vară i-a găsit mai prieteni ca oricând.

Maria îl plăcea, dar nu i-o mărturisise, iar el era opusul. Îi spunea de foarte multe ori că o place, că ar vrea să fie împreună cât mai mult, că se așteaptă de la ea să facă pasul hotărâtor.

– Despre ce pas este vorba? Cel legat de facultate!

– Nu Mary, așa-i spunea el, deși ei nu-i plăcea, despre pasul pe care-l fac toți tinerii la vârsta asta.

– Robert, sincer îți spun că nu știu despre ce este vorba.

– Ești prea cufundată în cărți. Mai există și altceva care leagă doi tineri la vârsta noastră.

Maria se gândi la ce spusese Robert și credea că nu greșește în descoperirea ei. Auzise multe despre întâmplările tinerilor la vârsta liceală și prinzând curaj spuse:

– Sunt virgină și nepregătită pentru o astfel de aventură. Am în cap doar să-mi asigur viitorul și despre altceva nu mai am timp. --

Robert o făcea pe bosumflatul crezând că astfel o va îndupleca. Nu acum, dar voia să-i dea un semnal pentru mai târziu.

– Bine, dacă tu nu vrei nu am ce să fac. Sunt dispus să accept refuzul tău, deși sufăr.

Voia să o înduioșeze, dar Maria și-a dat seama că el spusese așa pentru a o grăbi să facă ce dorea acesta.

Trecuse mai bine de o lună din vacanța de vară și în afara întâl-

nirilor aproape zilnice urmate de plimbări și sfârșite cu un mic sărut la despărțire, nimic nu se întâmpla.

Maria se transformase de pe o zi pe alta în acea tânără care atrage, pe care ți-ai dori-o la brațul tău.

De înălțime medie, păr șaten lung și destul de bogat, încadra o față ovală de pe care doi ochi verzi te străpungeau ca o săgeată. Toate acestea erau întrecute de un corp de model, însă cu sâni generoși.

De multe ori, de prea multe ori Robert îi spusese cât de atras este de corpul ei.

– Da, replică ea, este caracteristic vârstei și nu are nimic de-a face cu dragostea.

– Dar suntem prea mici, răspunse el.

– Așa este și mă mir că gândul te duce la sex la o astfel de vârstă.

– Dar toți o fac, nu se lăsă el.

– Uite că aici ai ghinion. Eu nu am făcut-o și nici nu am de gând.

– Mary, judeci ca pe vremea bunicii.

– De unde știi asta!

– Mi-a spus bunica. M-a întrebat dacă m-am culcat cu tine și când i-am spus că încă nu, a zis că așa ar fi făcut și ea.

– Să-i mulțumești din partea mea pentru ce a spus. Dar de ce i-ai spus că „încă nu”. Trebuia doar „nu”

\*\*\*

Căldura devenise sufocantă și întâlnirile lor se mai răriseră. De când îi fusese respinsă cererea lui de a devini intimi parcă devenise altul.

Maria și-a dat seama că-l atrăgea mai mult fizic nu sentimental. Era și acesta un semnal de alarmă în privința relației lor și răirirea întâlnirilor nu o supăra prea tare. Nu aveau aceleași preocupări, nu aveau aceleași gusturi și de aici și lipsa sentimentelor.

Se apropia ultimul an școlar și cum clasele lor erau vecine se puteau vedea mai mult.

Erau împreună, plecau împreună și colegii le spuneau acum „*Romeo și Julieta*”. Asta nu o supăra, dar nici nu o bucura, pentru că vedea relația lor ca una bazată pe prietenie și nu pe iubire.

Maria era mulțumită că nu se îndrăgostise de el și putea să învețe la fel de bine ca de obicei.

Cu o săptămână înainte de vacanța de Crăciun, Robert i-a cerut să meargă cu el la munte.

– Dar nu pot Robert, deși poate mi-ar place. Banii pe care-i strânsesem i-am dar pe trei cărți ce-mi sunt indispensabile și...

– Nu-i nicio problemă. Îți plătesc eu tot, doar știi că ai mei au o afacere profitabilă.

– Nu știam, dar tot nu vin. Asta ar însemna să fac unele compromisuri și nu sunt de acord. Ți-am spus că nu fac așa ceva dacă afecțiunea sentimentală nu există.

– Mary, las-o pe bunica și trăiește în prezent!

– Cine a spus că nu trăiesc în prezent! Sunt chiar ancorată bine și de aceea învăț. Trăim într-o economie de piață unde azi ai și mâine nu. Meseria însă nu ți-o ia nimeni și eu pentru asta lupt.

– Să înțeleg că nu vrei să vii cu mine.

– Nu pot, pentru că nu am bani și nici nu vreau să fiu sponsorizată, ca să vorbim în termeni la ordinea zilei. Orice sponsor când dă, așteaptă să i se dea ceva în schimb.

– Tu pierzi nu eu, zise el și o părăsi, pentru că trebuiau să meargă la ore.

Câteva zile nu și-au vorbit și Maria încerca să uite discuția avută.

Întâmplător s-au întâlnit în ultima zi de școală urându-și „Sărbători fericite!”, după care s-au despărțit ca niște colegi oarecare.

Următoarele luni au trecut fără a se întâlni prea des. Dispăruse și acel „*Romeo și Julieta*” cu care fuseseră gratulați la începutul prieteniei lor.

Mai aveau trei zile până vor pune punct anilor liceali când după terminarea orelor Maria fu surprinsă să-l găsească pe Robert așteptând-o.

– Vrei să te însoțesc o bucată de drum? îi ceru el.

– Nu am nimic împotrivă, deși...

– Vreau să-ți spun ceva ce mă frământă de mai multă vreme. Hai să mergem în părculețul de lângă școală.

Au pornit ca doi colegi ce și-au terminat orele și fără a-și spune nimic au ieșit pe poarta școlii, iar după zece minute intrau în micul parc. Doar câteva bănci erau ocupate și găsim una liberă mai retrasă și ascunsă sub crengile unui copac falnic, s-au așezat.

Maria aștepta ca el să înceapă, așa că așezându-și rucsacul pe

genunchi începu să-l netezească.

– Maria, începu timid Robert, cred că te-am supărat cu insistențele mele și mi-am dat seama că nu am sorți de izbândă.

– Aici sunt întrutotul de acord.

– Asta m-a făcut să te părăsesc.

– Dar nu m-ai părăsit, pentru că între noi nu a fost decât prietenie și atracție fizică din partea ta. Nu m-am simțit iubită ci doar dorită pentru... știi tu ce. Deci, nu mă simt părăsită.

Maria și-a dat seama că aceasta fusese o altă stratagemă de-a lui de-a o face să-i cedeze. Credea că astfel ea se va agăța de această relație și va claca. Ajunsese să-l cunoască foarte bine.

– Îmi pare rău că am pierdut atâta timp pe lângă tine continuă el.

– Crezi că dacă nu ți-am cedat restul nu reprezintă nimic? Nu doar sexul trebuie să țină doi oameni împreună.

– Pentru mine a reprezentat totul.

– Atunci îți dau dreptate, ai pierdut timpul de pomană.

Se ridică, își luă la revedere și-l părăsi. Era într-un fel supărată pe ea, pentru că nu a fost mai atentă la manifestările lui care nu aveau nimic legat de inimă ci doar de altceva.

Examenul de bacalaureat a confirmat că munca depusă de ea a fost răsplătită, fiind printre cei câțiva fericiți cu media maximă. Nu a avut nicio curiozitate să vadă ce a făcut Robert și plecă fericită spre casă, unde o aștepta ca de fiecare dată cartea și părinții.

– Măriuca, doar azi aș vrea să te odihnești, îi ceru draga ei...

mamă.

– Știu că ai dreptate, dar pe mine învățatul mă liniștește, mă face fericită.

– Mănânci și dacă vrei vorbim. Hai la masă că ți-am pregătit ce știu că-ți place.

– Te iubesc mamă. Tu și tata meritați toată iubirea mea. Ați făcut totul ca să fiu fericită și pot spune că am fost și sunt.

– Poate am fi vrut să-ți dăm mai mult, dar astea au fost posibilitățile.

– Mi-am dat seama mamă și nu cred că am cerut ceva care să pară exagerat.

– Salariile noastre nu sunt așa mari, dar nu am suferit de foame. Am muncit în schimburi și erau perioade când nu ne vedeam decât o oră dimineața până să pleci la școală.

– Știi mamă și vă iubesc mult pentru cum mi-ați condus viața. Sărut mâna pentru masă spuse plecând să-și spele vesela și tacâmurile.

– Lasă, le spăl eu fetița mea.

– Nu, tu ai mai multă nevoie de odihnă.

Relația Mariei cu părinții era foarte bună. Se înțelegeau, se iubeau și se ajutau.

Maria renunțase la multe din ieșirile ei pentru a-și putea ajuta părinții la câte ceva.

Părinții aveau un apartament cu trei camere situat la etajul cinci într-un bloc din Cartierul Militari, cartierul muncitorilor, la fel ca Berceni, Titan, Giulești, Drumul Taberei.

Voia să-i mulțumească pentru ce făceau pentru ea, prin

învățătură. Îi vedea cât erau de fericiți când la serbări era fericită și premiată pentru strădania ei.

Era poate singura lor bucurie în afara de aceea de a le fi copil.

Mulțumi încă o dată pentru masă și se retrase în dormitorul ei de unde știa că doar pentru masa de seară mai ieșea.